

Sygn. akt III AUa 372/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSA Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy I. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt VII U 968/13

1. oddala apelację,
2. przyznaje adwokatowi A. B. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSA Beata Górską

Sygn. akt III AUa 372/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 29 marca 2013 r., odmówił wnioskodawczyni I. P. prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 20 marca 2013 r. uznała, że ubezpieczona jest osobą całkowicie, okresowo do 31 marca 2015 r. niezdolną do pracy, ale niezdolność ta nie powstała przed 16 rokiem życia.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona, która w odwołaniu z 24 kwietnia 2013 r. wniosła o jej zmianę. W uzasadnieniu podniosła, że od urodzenia cierpi na upośledzenie umysłowe. Legitymuje się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, istniejącym od dzieciństwa. Zdaniem skarżącej powyższe dowodzi, iż organ rentowy błędnie przyjął, że jej całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Wyrokiem z 23 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że I. P. urodziła się (...)r. W dniu 9 czerwca 1989 r. ukończyła naukę w (...) Szkole Zawodowej (...) w (...) w S. w zawodzie krawiec odzieży damskiej lekkiej.

Ojciec ubezpieczonej T. B. urodził się (...), a zmarł 11 sierpnia 2012 r.. W dacie zgonu miał ustalone prawo do emerytury.

(...) w S. stwierdziła, że ubezpieczona od dzieciństwa była inwalidką III grupy, a stan ten pogorszył się w 1992 r. na tyle, że wnioskodawczynię można od ww. roku zaliczyć do II grupy inwalidów.

Wnioskodawczyni legitymuje się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Dnia 7 stycznia 2013 r. I. P. złożyła w organie rentowym wniosek o rentę rodzinną.

U ubezpieczonej rozpoznano:

- upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym,
- przebyte zaburzenia adaptacyjne.

Sąd Okręgowy ustalił, że stan zdrowia psychicznego czyni wnioskodawczynię osobą całkowicie niezdolną do pracy do 31 marca 2015 r. Całkowita niezdolność do pracy nie powstała ani przed ukończeniem 16 roku życia, ani przed zakończeniem nauki (tj. 9 czerwca 1989 r.).

I. P. od 2004 r. korzysta z opieki psychiatrycznej. W badaniu psychologicznym wnioskodawczyni pochodzącym z tego okresu opisano funkcje intelektualne na poziomie pogranicza upośledzenia umysłowego w klasie poniżej przeciętnej. Upośledzenie umysłowe stopnia umiarkowanego rozpoznano dopiero w 2007 r. Powyższe wskazuje, że całkowita niezdolność do pracy powstała po 25 roku życia.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej I. P., stanowiące przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie, okazało się w całości nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy (ust. 2).

Stosownie do treści art. 68 ust. 1 ww. ustawy dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat,
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 rok życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia,

3) bez względu na wiek jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 przywołanej wyżej ustawy. Stanowi on, że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle powołanych przepisów Sąd Okręgowy przyjął, iż z uwagi na wiek wnioskodawczyni możliwość przyznania I. P. prawa do renty rodzinnej należało oceniać wyłącznie w odniesieniu do art. 68 ust. 1 pkt 3. Ubezpieczona, mająca w chwili wydania zaskarżonej decyzji ukończone 43 lata, mogła nabyć prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu jedynie w przypadku uznania jej za osobę całkowicie niezdolną do pracy, pod warunkiem że stan taki powstałby u niej do ukończenia 16 roku życia, ewentualnie do ukończenia nauki w szkole - nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 roku życia. W przypadku ubezpieczonej datą graniczną jest dzień 9 czerwca 1989 r., kiedy to wnioskodawczyni zaprzestała nauki w szkole zawodowej.

Celem rozstrzygnięcia powyższego sporu Sąd Okręgowy dokonał analizy dokumentacji rentowej i medycznej odwołującej oraz dopuścił w toku postępowania dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii. Przeprowadzone w ten sposób postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonej nie powstała w okresach wskazanych w art. 68 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy ustalił, że z zaprezentowanej dokumentacji medycznej wynika, że ubezpieczona znajduje się w opiece psychiatrycznej od 2004 r. Przeprowadzone ówczesznie badanie psychologiczne wykazało funkcjonowanie intelektualne na poziomie pogranicza upośledzenia umysłowego w klasie poniżej przeciętnej. Upośledzenie umysłowe stopnia umiarkowanego rozpoznano dopiero w 2007 r.

Powyższe wskazuje, iż całkowita niezdolność do pracy skarżącej powstała dopiero po 25 roku życia.

Ubezpieczona nie zgodziła się z powyższą opinią wskazując, że jest całkowicie niezdolna do pracy od dzieciństwa, co wynika m.in. z:

- orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, gdzie wskazano, iż inwalidztwo istnieje od dzieciństwa,
- karty zdrowia ucznia, z której wynika, że ubezpieczona w wieku 8 lat była osobą opóźnioną w rozwoju umysłowym.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów biegła podała, że niepełnosprawność i niezdolność do pracy to dwa odrębne pojęcia. W ocenie biegłej karta zdrowia ucznia i zawarte tam adnotacje nie stanowią diagnozy sensu stricto, służą jedynie do ogólnego określenia pewnych nieprawidłowości. Poza tym biegła dodała, iż fakt ukończenia przez badaną specjalnej szkoły zawodowej w ramach której odbywała praktyki zawodowe przemawia, iż całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia.

Sąd Okręgowy zważył, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen.

Zakres czynności sądu przy dokonywaniu oceny dowodu z opinii biegłych został scharakteryzowany przez orzecznictwo Sądu Najwyższego – choćby w wyroku z dnia 8 maja 2008 roku (sygn. akt I UK 356/07), w którym zawarto konstatację, że jakkolwiek ocena częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia

sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny), to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku w związku z art. 278 § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy dodał, że ocena, jakiej winien dokonać sąd, ma charakter prawny, stanowiąc subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, i może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły.

Zdaniem Sądu Okręgowego opinie psychiatryczne sporządzone w toku niniejszego postępowania wydane zostały przez biegłą sądową - specjalistę posiadającą wieloletnią praktykę zawodową, cieszącą się dużym autorytetem, po uprzednio przeprowadzonym badaniu odwołującej się oraz analizie treści dokumentacji lekarskiej. Opinie te są logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania prawidłowości i fachowości opinii biegłych.

Sąd Okręgowy wskazał, że biegła słusznie zasygnalizowała, iż brak jest jakiejkolwiek normatywnej relacji między instytucjami niepełnosprawności i niezdolności do pracy. Stanowisko to znajduje odzwierciedlenie w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym orzeczenie zaliczające do danego stopnia niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego o niezdolności do pracy i jej stopniu bądź o niezdolności do samodzielnej egzystencji (np. wyrok z dnia 8 maja 2008 r., I UK 369/07, postanowienie z dnia 16 grudnia 2005 r. II UK 77/05). W obowiązującym stanie prawnym brak jest podstaw do utożsamiania pojęć prawnych „całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji” oraz „niepełnosprawności w stopniu znacznym” skoro każde z nich posiada odrębną definicję legalną. Dodatkowo orzekanie w sprawie ustalenia stopnia niezdolności do pracy i ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz w sprawie ustalenia stopnia niepełnosprawności należy do innych organów i ma stanowić konieczną przesłankę prawną dla ustalenia prawa do korzystania z różnego typu świadczeń lub uprawnień (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02).

Poza tym zaprezentowany na ostatniej rozprawie dokument w postaci wypisu z orzeczenia (...) w S. potwierdza, że dopiero w 1992 roku, kiedy to ubezpieczona miała 22 lata nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonej, co uzasadniało zmianę stopnia inwalidztwa ubezpieczonej z grupy III (odpowiednik obecnej częściowej niezdolności do pracy) na grupę II (odpowiednik obecnej całkowitej niezdolności do pracy). Zdaniem Sądu Okręgowego fakt ten dodatkowo wskazuje, że do ukończenia nauki przez skarżącą brak było przesłanek do uznania ją za osobę całkowicie niezdolną do pracy, ponieważ dopiero po 20 roku życia stała się osobą nie mogącą podjąć jakiejkolwiek pracy.

Kierując się przywołaną wyżej argumentacją Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek do przyznania renty rodzinnej, albowiem nie spełnia przesłanek podmiotowych do uzyskania prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu, o jakich mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z przyczyn wyżej omówionych Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodziła się ubezpieczona, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie niewłaściwej oceny dowodu z opinii biegłego sądowego sporządzonej na podstawie badania sądowo-lekarskiego przeprowadzonego 28 października 2013 r. oraz opinii uzupełniającej z 14 grudnia 2013 r. oraz uznanie ww. środków dowodowych za miarodajne dla ustalenia momentu powstania całkowitej niezdolności do pracy podczas gdy wnioski obydwu opinii są sprzeczne z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz treścią znajdujących się w aktach sprawy dokumentów,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 68 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego niewłaściwą wykładnię, a w konsekwencji odmowę przyznania prawa do renty rodzinnej.

Mając powyższe na uwadze, ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania ubezpieczonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji ubezpieczonej w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, poprzedzające rozważania Sądu I instancji są trafne i znajdują pełne odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym, który Sąd ten ocenił nie dowolnie, ale w ramach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi przepis art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia te Sąd Apelacyjny aprobuje, a w konsekwencji przyjmuje za własne. Za trafne i wynikające z tych ustaleń przyjmuje także wywody prawne Sądu I instancji, nie widząc w związku z tym potrzeby ponownego ich przytaczania.

Odnosząc się do zarzutu dokonania niewłaściwej oceny dowodu z opinii biegłego sądowego sporządzonej na podstawie badania sądowo-lekarskiego przeprowadzonego 28 października 2013 r. oraz opinii uzupełniającej z 14 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny wskazuje, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04). W wyżej zakwestionowanych opiniach sądowych psychiatra K. P. stwierdziła, że całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia, ani do czasu ukończenia nauki w szkole, tj. do 9 czerwca 1989 r. Na etapie postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny zarządził przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa i biegłego psychiatry. Według opinii psychologa K. B. z 5 maja 2015 r. brak jest jakichkolwiek przesłanek do uznania, że w okresie do ukończenia szkoły zawodowej specjalnej (tj. 9 czerwca 1989 r.) ubezpieczona była całkowicie niezdolna do pracy. Następnie biegła psychiatra M. Ś. w opinii z 27 lipca 2015 r. stwierdziła, że stan zdrowia czyni ubezpieczoną całkowicie niezdolną do pracy trwale z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 18 rokiem życia, ale całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia ani do czasu ukończenia nauki w szkole. W uzupełniającej opinii z dnia 14 października 2015 r. stwierdziła, że powstanie całkowitej niezdolności do pracy można przyjąć dopiero w dacie orzeczenia z 14 marca 2011 r.

Zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, opinie biegłych pozwoliły na niebudzące jakichkolwiek wątpliwości przyjęcie, iż nie zostały zachowane przesłanki z art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem całkowita niezdolność do pracy I. P. nie powstała ani przed 16 rokiem życia, ani przed ukończeniem przez nią nauki w szkole. Opinie te są logiczne, spójne i zdecydowane. Opinie te należało również określić jako

rzetelne, albowiem oparto je na kompleksowej dokumentacji lekarskiej, na wynikach specjalistycznych badań, którym ubezpieczona została poddana. Zatem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wszyscy biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu psychiatrii i psychologii orzekli, że ubezpieczona nie była całkowicie niezdolna do pracy przed ukończeniem 16 roku życia, ani przed zakończeniem nauki w szkole 9 czerwca 1989 r. Nie ma zatem podstaw do tego by Sąd Apelacyjny dokonał odmiennych ustaleń niż te poczynione przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do zarzutu dokonania przez Sąd Okręgowy niewłaściwej wykładni art. 68 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 12 ust. 2 ustawy emerytalno-rentowej, Sąd Apelacyjny wskazuje, że dla wykazania uprawnień do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy koniecznym jest stwierdzenie koniunkcji: istnienia całkowitej niezdolności do pracy oraz jej powstania w okresach wymienionych w punkcie 1 lub 2 tego przepisu czyli przed ukończeniem 16 roku życia lub do ukończenia nauki w szkole, jeżeli kontynuuje naukę po 16 roku życia, nie później niż do osiągnięcia 25 roku. Wymóg ten został potwierdzony przez Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 29 września 2006 r. sygn. II UZP 10/06 (OSNPUSiSP 2007 r. Nr 5-6, poz. 75), wyrażając pogląd, iż dziecko, które stało się całkowicie niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji po osiągnięciu wieku określonego w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie nabywa prawa do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 tej ustawy. Ubezpieczona miała w chwili wydania zaskarżonej decyzji ukończone 43 lata, a więc mogła nabyć prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu jedynie w przypadku uznania jej za osobę całkowicie niezdolną do pracy, pod warunkiem że stan taki powstałby u niej do ukończenia 16 roku życia, ewentualnie do ukończenia nauki w szkole - nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 roku życia. W przypadku ubezpieczonej datą graniczną jest dzień 9 czerwca 1989 r., kiedy to wnioskodawczyni zaprzestała nauki w szkole zawodowej. Opinie biegłych sądowych jednoznacznie wskazują, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonej nie powstała w ww. okresach.

Ubezpieczona utrzymywała, że jej całkowita niezdolność do pracy istnieje od dzieciństwa, co potwierdzają orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, gdzie wskazano, iż inwalidztwo istnieje od dzieciństwa, a także karta zdrowia ucznia, z której wynika, że ubezpieczona w wieku 8 lat była osobą opóźnioną w rozwoju umysłowym. Biegła psycholog K. P. odniosła się do tego zarzutu, podając, że karta zdrowia ucznia i zawarte tam adnotacje nie stanowią diagnozy sensu stricto, służą jedynie do ogólnego określenia pewnych nieprawidłowości. Ponadto wskazała, iż brak jest jakiegokolwiek normatywnej relacji między instytucjami niepełnosprawności i niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny podkreśla raz jeszcze, że wszystkie opinie biegłych jednoznacznie wskazały, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonej nie powstała w okresach, które uprawniałyby ją do otrzymania renty rodzinnej. Same zarzuty ubezpieczonej, nie poparte jakimikolwiek obiektywnymi dowodami, w obliczu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego są więc gołosłowne, a przez to niewystarczające dla podważenia ustaleń podjętych przez Sąd Okręgowy. Nie ma zatem możliwości, żeby przyjąć wcześniejszy moment powstania niezdolności do pracy, niż ten, który został wskazany przez biegłych.

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej motywy, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, iż zaskarżony w niniejszej sprawie wyrok w pełni odpowiadał prawu i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało podjęte na podstawie § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSA Beata Górka